

PRIČA O USKRSNOM ZECU

Bili jednom mama zečica i tata zec i imali su sedam malih zečića. Nisu znali koji bi od njih mogao biti pravi uskrсни zec.

Uzeli su zato košaru punu šarenih uskršnjih jaja i pozvali svoju djecu.

- Da vidimo koji će od vas biti pravi uskrсни zec! Ponesite ova jaja djeci!

Prvi pristupi najstariji zec, zvani Dugouško. On uze zlatno jaje pa potrči s njim kroz šumu, preko proplanka, prepliva malo jezero, koje se nalazilo na putu, ponovo na livadu, pa sve do dvorišne ograde kuće u kojoj su stanovala djeca. Ona su za zeku, u vrtu, već pripremila gnijezdo. Dugouško uzme jaki zalet i jednim skokom preskoči ogradu. Ali jao! Nije dobro ocijenio, zalet je bio prevelik, on je prejako skočio, a jaje mu je pritom udarilo u zemlju i razbilo se.

Žalostan i pokunjen vrati se kući neobavljena posla.

On nije bio pravi uskrсни zec.

Sada je došao red na drugog zečića, zvanog Vrtirep. On uze srebrno jaje, pa potrči s njim kroz šumu. No, čim je stigao u šumu, s grane ga zovne vrana:

- Zeko što to nosiš? Pokaži mi!

- Nosim jaje za djecu. Zar ne znaš da već dolazi Uskrs?

Dok je on pričao, vrana je zgrabila jaje i odletjela s njim. Ni on nije bio pravi uskrсни zec.

Došao je red i na trećeg zeca, koji se je zvao Sladibrk. On uze čokoladno jaje, pa hop s njim kroz šumu! Na samom rubu šume, nadomak proplanku, dočeka ga vjeverica i upita:

- Zeko, što to nosiš?

- Čokoladno jaje za djecu!

- Mmmm... - reče vjeverica - Daj mi malo da liznem, molim te!

Lizne ona, lizne zeko, lizne ona, lizne zeko – i u tili čas nestade čokoladnog jajeta. Kada se zeko Sladibrk vratio kući tata ga je počupao za brkove, koji su još bili umrljani od čokolade, i rekao:

- Nisi ni ti pravi uskrсни zec!

Dođe i četvrti zeko na red. On se zvao Šaro. Uze Šaro šareno jaje, pa s njim kroz šumu. Dođe do ruba šume, preko proplanka, pa sve do jezera. Popne se na brvno da s njim prepliva jezero. Dok je plivao, zagledao se u svoju sliku što ju je primijetio na mirnoj površini jezera. No tada – buć! Pade mu jaje u

vodu. Ni on nije bio pravi uskrсни zec.

Peti zeko se zvao Meka Šapa. On uzme plavo jaje, pa s njim kroz šumu. Stigne do ruba šume, prijeđe proplanak, stigne do jezera, prepliva jezero, i tek što je stigao na drugu obalu sretne ga lisica.

- Zeko što to nosiš? - upita ga lisica.

- Nosim djeci uskršno jaje! - odgovori zec.

- Daj mi ga malo da ga pokažem svojoj djeci!

Lisičići se stadoše igrati s jajem, kao s loptom. No, jednom jaje promaši, padne na kamen i razbije se.

Ni Meka Šapa nije bio pravi uskrсни zec.

Predzadnji zeko, Kratkorepić, uze žuto jaje, pa potrči s njim kroz šumu, preko proplanka, prepliva jezero, stigne na drugu obalu, krene livadom prema kući gdje su stanovala djeca, kad susretne drugog zeca. On ga pozove da se s njim poigra. Ali usred igre najednom nestade zeca, a od jajeta ni traga ni glasa. Ni Kratkorepić nije bio pravi uskrсни zec.

Sedmi zeko, najmlađi, zvao se Bjelko. On uze crveno jaje, pa potrči s njim kroz šumu. U šumi sretne vranu koja ga je zvala:

- Zeko kud ćeš?

- Nosim jaje djeci za Uskrs! - odgovori zeko, ne zaustavljajući se. Na izlasku iz šume dočeka ga vjeverica i htjede se poigrati s njim. No zeko joj odgovori da se žuri odnijeti jaje djeci za Uskrs. Sretno stigne do obale jezera. Stane na brvno da prepliva jezero. Kad je došao na drugu obalu, dočeka ga lisica i htjede ga pozvati da pokaže jaje njenim lisičićima. No, zeko joj se ispriča i reče kako žuri djeci da im odnese uskršno jaje. Trčeći dalje sretne još jednog zeca. Kad ga taj pozove na igru, Bjelko mu reče:

- Nije sad vrijeme za igru, žurim djeci, nosim im jaje za Uskrs! - i odskakuće dalje. Ubrzo zatim stigne do ograde one kuće u kojoj su stanovala djeca. Djeca su u vrtu već pripremila gnijezdo za uskršnog zeca. Bjelko uze zalet, ni prevelik, ni premalen i preskoči ogradu baš kako treba. U vrtu je našao gnijezdo što su ga djeca za njega pripremila. U njemu ostavi crveno uskršno jaje.

On je bio pravi uskrсни zec.